

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput V. Quos adhuc peccare delectat, hos terroris potius quam fiduciaë,
in Christo crucifixo causas habere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Ad Christum autem ita paucis S. Bonaventura: *ô bone Pastor, ego sum ovis illa, quæ periit & erravit, pro qua in cruce posuisti animam tuam. Ecce ego sum, agnosce eam, introduce me in caulas vulnerum tuorum. Et alibi: Recognosce in me imaginem tuam, quamvis deturpatam; & deduc me ovem, quamvis errantem, ad te pium Pastorem. Gratulatur dulcissimus Pater de redeunte prodigo filio; Pastor bonus de inventa ove; & piissima mater de drachma reperta. ô quàm felix erit dies & hora, quando super collum meum corrues, & oscula exhibebis!*

Stim. p. 1. c.

Ibid. c. 7.

Vit. c. 11.

Ejusdem deniq; salivæ ac sensus est, B. Laurentij Justini illa sub mortem precatio; ubi in singulari atq; divina boni Pastoris charitate spem omnem constituens, inter cætera his illum alloquitur: *Illam ego ovem amissam ad te Pastorem redeo. Vocem tuam novi, non alienorum: peto, Domine, ut ad ovile me reducas. Potèstne spernere vocem clamantis, & confugientis ad te?* Legi possunt reliqua in ejus vita: est enim oratio referta pijs sensibus, & dignissima, quam homo Christianus eo in articulo usurpet. Verùm de his hæcenus.

CAPUT V.

Quos adhuc peccare delectat, hos terroris potiùs quàm fiducia, in Christo crucifixo causas habere.

QUæ de fiducia in Christi passione ac morte collocanda aliquot capitibus disputata sunt, ea ad hos præsertim pertinent, quibus sua salus ita est sollicitudini, ut ejus respectu noxijs sese gravioribus abstineant, vel, si quando labi humanæ sortis imbecillitate contigerit, continuo sese respicientes, deplorent infelicitatem suam, atque spe veniæ &

Kk

emem-

emendatoris vitæ studio concepto, remedij gratiâ ad ipsum Christum crucifixum absq; dilatione confugiant.

Qui enim è contrâ, salutis curâ depositâ, indomitis suis cupiditatibus libenter obsequuntur, vitiisq; toros se tradunt, & inolitâ jam vivendi licentiâ, nihil pensi habent se scipere gravem summæ Majestatis offensam; tamen neque his desperanda sit sua salus (cùm nemo sit tam enormis peccator, cui non in Salvatoris meritis spes aliqua veniæ relicta sit) tamen quàm diu sic sunt, & peccata peccatis cumu-

lando, divinum sanguinem (quo salvari debent) ipsimque Dei filium tanquam conculcant, & sibi met ipsi rursus ac rursus crucifigunt; hos adedò in passione Domini timoris potius quàm fiducia causas habere intelligo. His enim merito formidanda videtur terrifica illa Apostoli Pauli sententia.

Heb. 10. Voluntariè peccantibus nobis post acceptam notitiam veritatis, jam non relinquitur pro peccatis hostia, terribilis autem quædam expectatio judicij, & ignis amulatio, quæ consumptura est adversarios.

Quò etiam pertinet illa Guilielmi Abbatis meditatio: qui cùm præmississet, Christum tempore passionis, & quasi in illo generali (uti loquimur) cruenti sacrificij Memento, pro triplici personarum genere orationem Patri obtulisse; pro se, pro amicis secum in tentatione permanentibus, & pro inimicis ac crucifigentibus se, sed nescientibus quid facerent: *Ubi est, ait, oratio pro scienter peccantibus?* Et serib graviterq; respondet: *Quàm diu sic sunt, extra amplexum Crucifixi sunt, qui expansis in cruce manibus, etiam formâ patibuli amplecti videbatur omnes, pro quibus patiebatur. Itaq; sicut dicit Apostolus: Voluntariè peccantibus nobis jam non relinquitur pro peccatis hostia, quæ nisi penitentia delect, nisi sanguineus sudor exsudet, & crux exruciet; voluntariè & scienter peccantem, non invenio partem habere in oratione sanguinem sudantis, vel in sacrificio in cruce pendentis. Sic ille.*

Deni-

Deniq; his meritò sollicitum timorem incutit hæc ipsa
passionis ac mortis, per extremam pœnarum acerbitatem, ,
in scelerum nostrorum vindictam, DEI filio illatæ, memo-
ria; & illa dolentis Salvatoris, cùm ad ipsum crucis suppli-
cium raperetur, non vana comminatio: *si in viridi ligno hæc
faciunt, in arido quid fiet?* hoc est: si Deus humanis offen-
sus sceleribus, de Filio suo dilectissimo, quòd ea in sese lu-
enda susceperat, pœnas tam atroces expetit: qua severitate
tractabit ingratisima mancipia, quæ deliberatâ peccandi li-
bidine cœlestes iras in se accersere & accendere non cessant,
& oblata sibi divinæ indulgentiæ pignora, convertunt in-
damnationis argumenta? Aut si in homine sanctissimo &
innocentissimo, quiq; instar erat ligni virentis ac floridi, at-
que omnigenis virtutum fructibus exuberantis, tamen quòd
is Rei personam gereret, divina vindicta eum in morem ex-
arsit: lignum aridum, exsuccum, inutile, arborem infru-
ctuosam, nec bis tantùm (quod ait S. Judas) sed millies mortu-
am & eradicatam, qua celeritate corripiet, atq; absument?
Demum, si vel solum nomen, & quandam quasi umbram,
peccati in Unigenito DEUS sic exhorruit: quid te fiet, ho-
mule infelix, qui non veri vacuum portas peccatoris imagi-
nem, sed veris ac meris coopertus es sceleribus, & ex nequi-
tia, fraude, malignitate tantùm non concretus, ac coa-
gmentatus.

Veruntamen, ut dixi; quemadmodum proborum fi-
ducia aliquo semper timore temperanda est: ita etiam im-
piorum formido, dum adhuc miserendi tempus est, semper
esse debet cum aliqua spei inductione & temperatione con-
iuncta.